

som laver lægeerklæringer om PTSD. Derfor vil jeg bare spørge hr. Søren Krarup, om ikke han vil medgive, at det, der er sket her, er en politisk desavouering af en fagkundskab, en sagskundskab, en videnskabs sager, hvor man altså stiller en internationalt anerkendt diagnose, og hvor vi så her – rent politisk – tilsidesætter et fagligt, sagligt skøn, fordi vi har nogle andre politiske hensyn, en anden politisk dagsorden.

Jeg ønsker ikke nogen stor udredning, bare en tilkendegivelse af, at det faktisk er det, der er sket her. Man siger: Lægerne har ikke ret, de er ikke i stand til at vurdere det; den her diagnose er ikke så meget værd, som andre diagnoser.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg begynde med at sige, at fru Britta Schall Holberg og jeg aldeles ikke er uenige. Jeg kunne lige så vel som hun have sagt, at dansk indfødsret er pas og stemmeret til Folketinget. Det er først i næste sætning, vi understreger, at der ligger mere i det, og der er vi ganske enige.

Må jeg sige med hensyn til spørgsmålet om læger og posttraumatisk stressyndrom, at naturligtvis anfægter vi ikke lægernes, hvad skal vi sige, saglige kvalifikation. Men vi anfægter den brug, de gør af den, når de i mange af deres erklæringer slutter med at skrive til os, at vedkommende hermed skal have dansk indfødsret. Jeg tror, hr. Morten Østergaard vil være enig med mig i, at dermed overtræder lægen sin faglige kompetence og begynder at lege politiker. Og det er desværre den opfattelse, vi har fået.

Jeg har siddet i Indfødsretsudvalget i 4 år og har læst de første 2.000-3.000 ansøgninger, og jeg er blevet træt af, at lægerne bruger deres saglige kompetence til at drive politik. Og det har de desværre gjort.

Jeg vil ikke anfægte deres stillinger som læger. Men når lægerne overtræder deres kompetence, må man desværre påtale det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hørte med interesse hr. Søren Krarup understrege, at statsborgerskab også handler om en form for personlig identitet som dansker. I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at høre, om det virkelig er hr. Søren Krarups mening, at der skal være en stor del af de mennesker, der bor i Danmark, som ikke skal have den her personlige identitet som danskere, ikke føle sig som danskere, om det er det, der er basis, for det gi-

ver – i min optik i hvert fald – nogle uhyggelige perspektiver.

Et andet spørgsmål, jeg godt kunne tænke mig at stille hr. Søren Krarup, handler om, at hr. Søren Krarup understreger, at man skal kunne tale dansk for at få et statsborgerskab. Hvorfor er det så muligt for nogle med nogle bestemte psykiske lidelser at få dispensation fra danskkravet, mens det ikke er muligt for nogle andre med nogle andre former for psykiske lidelser, torturofrene, som har PTSD, at få dansk statsborgerskab? Jeg synes ikke, det rent logisk hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, at identitet er et spørgsmål om: Hvem er jeg? Men for at man skal give indfødsret til fremmede, skal de fremmede dokumentere, at de ønsker at blive danske. Det vil sige, at de skal kunne vores sprog; de skal have kendskab til vores historie og kultur; de skal udtrykke viljen til at være danske, for det er og bliver det, der igen forudsætter identiteten.

Kl. 11.25

Der er det jo, jeg undrer mig over hr. Jørgen Arbo-Bæhrs begrebsforvirring. Han taler hele tiden om lighed, men indfødsret har at gøre med ulighed, idet den forudsætter, at der er forskel på dem, der har dansk indfødsret, og dem, der ikke har det. Der er ikke lighed. Den ene part er danske borgere, den anden part er det ikke, og danske borgere skal være lige for loven, men de, der ikke er danske borgere, er selvfølgelig ikke ligestillede med danske borgere. Det er så indlysende.

Nu kan jeg ikke nå at svare på det sidste med sygdom, men det kan komme i anden omgang.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når jeg synes, det her med identitet er så interessant, er det jo, fordi vi har at gøre med en gruppe mennesker, der ønsker at være danske statsborgere. Ellers søger man jo ikke om det. De ønsker at være danske statsborgere, de ønsker at være en del af det danske samfund. Af flere forskellige grunde vil hr. Søren Krarup have sorteret dem fra.

Man kan jo f.eks. godt have gjort alt, hvad man kunne; man kan have lært dansk, man kan have lært hele den danske historie udenad, men hvis man ikke har haft arbejde i 4 år inden for de